

BENDI BALÁZS

Baleseti halál

„Nem vagyok vallásos ember”, mondtam a (fiatal) jóképű papnak.

„De mit gondolsz az új mennyezeti freskónkról?”, kérdezte korábban, amin eltűnődtem. Ormótlan méretei, lázálomba illő fényei és színei valójában dermesztettek, ahogy felnéztem a felső ívekre. Orwellinek hatott az egész, számomra ijesztő istengyár hangulata volt az egyébként modern templomnak.

Apró meglepődését karcsú mosollyal fedte el, láttam szemén, egyre többször ütközik ilyen falakba. Kissé bugyutának éreztem magam, hogy ezzel kezdtem. Lelkesedése nem hagyott alább, csak keserű mosollyal tudomásul vette, hogy bőven lesz még dolga, ha Isten embere marad.

„Úgy értem, elég megkapó képek. Kissé erőteljes, de csodás”, mondtam valamivel rokonszenvesebb hangon. A férfi megköszönte torkát.

A keresztelő után halk nyári napsütésbe léptünk ki a hűs templomból. Komótos lépésekkel csorogtunk ki, többnyire mindenki fóliázott mosollyal és indokolatlanul érdeklődő, kellemetlenül álszerű hangulatban csevegett, valószínűleg kettőnél nem többször látott rokonaival. Én csak Gyurival voltam képes beszélni.

„Kapott most egy rakás nevet, amit az életben nem fog használni”, mondtam. Egy pillanatig házsártos idősödő asszonynak éreztem magam. Aztán rájöttem, hogy igazam van.

Gyuri a vállát vonva, unottan sétált le a lépcsőn mellettem, szürke zakója jól állt rajta, hasa, amit a nadrág öve nem formázott, csak kiemelt, kissé tekintélyt parancsoló lassú lépdelést eredményezett. Huszonkét éve szerettem ezt az embert, de vezetni nem tudott soha.

***

Füstölt az egész kóceráj, lényegében pár pillanat kellett hozzá, hogy berobbanjon minden. Rotor zaját hallottam, szirénák sipításai nyomták el egymást, szorosra kötött bakancsok gyors futását éreztem fejem fölött, odébb húztam a nyakam, nem éreztem semmit, csak égető karcolást a tarkómon: durva karistolása a betonnak.

Víz spriccelt, hűs szél fújta be, permetezte szét a kocsi belső részében is a frissítést. A napellenző tükrében láttam magam, fókuszálni képtelen voltam, jobb oldala az arcomnak lucskos vörös lében úszott. Nem bírtam beazonosítani, hogyan fekszem.

Minden zaj pontosan a fülem mellett hallatszott, minden zörejre vevő voltam, éreztem mindent. Tudtam, hogy hallom. Értelmezni voltam képtelen.

A legegyszerűbb segítség kérésére nyitottam a számat.

„E-e-e” gerincem közepéből sikított fel egy éktelen fájdalom hullám, ami jobb lábam hüvelykujjáig hatolt.

Profi karok érintettek meg.

Dermesztő kétségbeesés: nem éreztem semmit, de már nem láttam magam a tükörben. Fölöttem széles állkapcsú férfiak, sötét egyenruhában. Feketében. *A tűző napban bizonyára melegük lehetett.* Kibáltak, valamit nagyon kerestek. Nem értettem pontosan, de az egyik iszonyú ideges volt. Ő kereste legjobban, közben ijesztő iramban süvített a fejem hátrafelé, de minden mégis helyben állt. Becsuktam a szemem. Meleg áradt szét arcomon.

***

„Én most csak egy narancslét kérek”, mondta.

Odaadtam a pincérlánynak az itallapot. Megvártam, míg elmegy. Óvatosan kecses fenekét nézte, büszke voltam rá. Mikor feltehetően eltűnt az egyik oszlop mögött, rám nézett. Kellemes érzés volt látni, ahogy valójában a szemembe nézett egy rövid pillanatig. Nem volt zavarban, nem kapkodta tekintetét, nyugodt volt, mégis éreztem a szűnni nem akaró ambíciót benne. Ezt nem Gyuritól örökölte, de azért orra vonása az övé volt.

Kékes szeme egy percre a körút forgalmára tévedt, azt akarta, hogy én mondjam előbb, mit akarok.

Egy zsíros férfi a szomszéd asztalnál ködös dohányfüstöt fúj felé, undorra húzta orrát, aztán megint rám nézett.

„Megnéztem a filmet, amit mondtál, elég pocsek volt”, mosolygott egyet kajánul.

„Ne mondd már, tele van csomó nővel, meg ott táncolnak a tengerparton állandóan!”

„Kicsit több kell nekem, mint szép helyek, meg csöpögős gitárzene egy latin fickótól valahol Egyiptomban, hogy tetsszen egy film, de neked biztos elég”, szívózott, úgy éreztem, de végig ott volt a nyelvényújtogatás. A barátnőm mostanában mutatta a cseteléshez tartozó mimikákat, van egy olyan, amiben kinyújtogatja a nyelvét a sárga kis fej. Ez olyan lehetett.

„Jól van, neked már biztos a férfiasabb filmek kellene. Majd megmondom apádnak, hogy mutasson valamit.”

„Ő aztán szintén veszettül ért hozzá.” Valami miatt jó kedve volt, nem tudtam kitalálni miért.

„Hát amúgy egy időben filmesnek készült. Vagyis, hát egyetem alatt sokat járt el így kávézózni meg inni egy pár barátjával.”

„Tudom, mondta. Művelt is, de az a kávézózás főleg ivás volt.”

„Jó, hát mindenki iszik egyetem alatt. Mostanában nem kéne annyit.”

Kis csönd lett, nem túl jelentős, de épp elég.

„Jól vagytok *mostanában?*”, kérdezte.

„Úgy mondd, mintha évek óta költöztél volna el.”

„Nem, csak érdekelt.”

„Hát persze.” Sose beszéltem igazán vele így. Valójában mindig elhessegettem, akár érdeklődött, akár véleményt mondott. „Otthon van most megint.” Mondtam lesütött szemmel.

„Kocsi cascót végül kifizetik?”

„Nem tudom még. Nem fizette az utolsó két hónapban, 60 napos a türelmi idő, ez pont határeset.”

„Röhej igazából, amit csinál. Alkalmatlan, hogy egy csekket befizessen, állítom, azt a kocsi se véletlenül lopták el.”

Csendben maradtam. A kis Yarisra néztem, amit a kereskedéstől kaptunk csere autónak.

A fiatal lány visszajött a rendeléssel, nekem letette a cappuccinót, Roli megkapta a narancsléjét. A kislány elég nyilvánvalóan tette magát a fiamnak. Aranyos volt, barna haja és barnás bőre, és apró mosolya még jobban felvillanyozta a fiút. Megint végignézte, ahogy elmegy az asztaltól. „És most ott tartasz, hogy így marad minden boldogan?”, kérdezte, ahogy a fekete szívószállal itta a narancslevet, de nem rám, hanem a lány irányába nézett.

„Nem tudom.” Nem tudtam. Megcukroztam a kávé. Féltem, hogy elakad a beszélgetés, mint eddig mindig olyan gyakran. Kezdett hozzá szokni, hogy nem veszem igazán komolyan, mit gondol, és már kevesebbszer izzította fel annyira magát a témán, hogy elmondja. Inkább fásult érdektelenséget érzett már apja és az én nyugjeim iránt.

Végignézte, ahogy kevergetem a kávé. Gondolatúzó sóhaj és hátra dőlt a széken. Felkeltette az érdeklődését a pincérlány, az én gondjaim most másodlagosak voltak.

„Figyelj, tegnap megint rezgett a telefonja. Soha nem keresem azt a szart, nem akarom, nem merem, nem szeretném látni, de amikor rezeg, mindig összegörcsöl mindenem.”

„De megnézted.”

„Meg, persze”, mondtam, még a szemébe nézve. Aztán kicsit kevergettem a kávé. „Az a nő írt.”

„Mit?”

„Azt nem néztem meg, én nem nyitom meg.”

Most nem válaszolt egy percig. „Megint ugyanaz jön előlről?”

„Fogalmam sincs, de engem már nem érdekel. Tényleg, egyszerűen. Nekem is lehetne csomó. Most is például jött egy fiatal fickó, hát fiatal, szóval olyan nem tudom, mennyi, harminc-harmincöt, a munkahelyemen, aztán érdeklődik.” Láttam arcán a furcsa megértést, a szokatlan téma iránti érdekes toleranciát.

„Na, az jó”, mondta egykedvűen, de éreztem rajta a bánatos csalódottságot. Néha beszélgettünk arról, hogy az ismerősök közt kinek milyenek a családi kapcsolatai. „De most akkor minek laktok együtt?”

„Nem tudom, ezt nem lehet elviselni, szerintem a nő is kirakta a tisztaság-mániája, az állandó kötekedése miatt.”

„Nekem azt mondta, hogy az a nő pont ugyanolyan tisztaság-mániás, mint ő.”

„Mikor mondott neked ilyeneket?”

„Mikor elutaztunk Stockholmba, arra az apa-fiú beszélgetés roadmovie-sat játszik túrára. Ahelyett, hogy elkezdtem volna az egyetemet normálisan, a regisztrációs héten.”

„Azt is valami haverjától hallotta, hogy elvitte az a fiát valami helyre...”

„Van haverja?”

„És akkor neki is kell ilyen, mert az milyen jó. Nem tudom, van-e. Egyáltalán beszéltek ott rendesen, vagy azt is végig veszekedtétek?”

„Néha igen. Beültünk egy református templomba. Azt mondta, hogy milyen jó a reformátusvallás, legalább ott lehet válni és sokkal *emberbarátabb*, mert megengedi, hogy új életet kezdjen valaki, mert az ember hibázik, nem bűnözik, meg – szóval lehet újrakezdeni.”

Nem mondtam semmit. Igazából nem érdekelt annyira, ezt mutattam valahogy mindig; én nem tudom, minek, meg hogyan, de az igazság szerintem nem ez volt. Kezdttem megszokni.

„Na, mindegy, majd ma megyek szoláriumba, de van egy anyajegy a hátamon, szerinted majd ’melanómát’ kapok?”

Szegény kis pincérlányt előre sajnáltam, ha ilyenekkel fárasztja a nőket is.

***

Szánalmas bőgicsélés volt a temetőben. Eljöttek páran, olyanok is, akiket igazán kedveltem.

„– barát, munkatárs, feleség és anya.” zárta rövidre a hájas pap. Meg kell hagyni, tőle igazi fizikai kunszt már levezényelni egy ehhez hasonló temetést.

Ott feküdtem, jó *amerikai szokás* szerint nyitott koporsóban, elég ótvar látványt nyújtottam, mit ne mondjak.

Roli és Gyuri úgy másfél méter távolságra ácsorogtak egymástól. A fiam arcán bezáradt szomorúság még látszódtott, de most nem sírt. Eljött néhány társa is, akik akkor ott voltak. Szolid későnyári nap sütött.

„Menj, kérlek, nagymamád elé, segíts neki a kocsihoz menni”, mondta Gyuri a fiának, akin semmi nem látszott, csak a pulzusemelkedés árulta volna el az ideges ellenszenvet, amit érzett az utasítás és az utasító ellen.

A fiam végsétált a keskeny, kő borította ösvényen, amit gyenge külvárosi, kissé kiégett, gazos fű szegélyezett. Elegáns és jóképű volt a fekete öltönyben.

Néhányan megállították, egy derék öregember, aki jó fél fejjel nagyobb volt a fiúnál, nagyot sózott a hátára, pusztá jó szándékból és együttérzésből.

A mama kint állt már a kocsinál, türelmetlen volt és fájaldmát nem a koporsóm körüli ugrálással fejezte ki, mihamarabb szabadulni akart a fullasztó érzéstől. Formalitásnak érezte, azt hiszem.

„Elég volt, Rolikám? Kedvesek, hogy ennyien eljöttek.”

„Ülj csak be, majd segíték.” Körbementek a kocsi előtt, óvatosan kísérte nagymamáját, aki bénán beült az *anyós ülésre*. Ez volt az első alkalom, hogy *életemben*

használtam ezt a kifejezést és valóban állt a helyén. A fiam beült mellé a kormányhoz.

Merev csöndben ültek. Ültek és várták a férjemet.

***

„Kérem, akkor hogy lesz ez a temetés? Meg a temetődíj.” Gyuri kellően maga alatt volt, most kivételesen nem én intéztem semmit. Tét nélküli volt, úgyhogy lényegében öröm volt nézni zavarodott arcát, ahogy figyelte a temető gondnok, *vagy én-nem-tudom-ki* mondatait a tarifákról, szolgáltatásokról, számlázásról, koporsóhasználatról, személyazonosság-ellenőrzésről, tegnapi kupameccsről, csak, hogy oldja a feszültséget.

Aznap játszottak a Biharbasznád – Alsódorosd-cserző városi válogatott ellen, és elpicsázták őket, ahogy a temető mondta. Halk piaszag csapta meg a gyászoló uramat.

***

„Elveszítjük a nőt!”

„Kritikus vérvesztés, hasból ömlik, combnál spriccell!”

„Baszd meg, tocsog az egész hordágy, ilyet még nem szoptam soha!”

„Ennek teljesen leszakadt a fél háta, honnan jön a szívhang mégis?!”

„A férjét kiszedtétek már?”

„A kurva életbe, ez nem a Roli anyja?”

„Mér’ lenne ő, honnan tudod?”

„Két hete grilleztem náluk, ez ő, az istenit! Dóri néni, hall engem? Totál eszméletlen a nő, kötést még többet!”

„A helikopter már itt van!”

„Az csak a férfihez kell majd.”

Azt hiszem itt érezhettem volna a garantált véget. Gyurit azért elvitték.

„Elveszítjük?! Mi van vele?”

„Roli, menj innen, ez nem a tied, nem lehetsz itt.”

„Mi a kurva élet van az anyámmal!”

„Folyik a vére, mindenhol, végtagok, hasi vérzés, a feje felszakadt, ömlik a vér, a fele már a kocsiiban kifolyt. Fejre állt az egész.”

Engem csak toltak tovább. Zavaró volt ez a sok sisterség, sok kapkodás és spriccelés a fejem fölött.

Rádió krákogás: „Roland merre vagy az istenit, robban mindjárt az egész, ki kell szedni az öreget! Lángok lesznek!”

Gyurit kiszedték a fekete ruhás tűzoltók. Lába csúszott a földön, csak ketten húzták ki a Yarisból.

Meleg öntötte el az arcomat, ahogy berobbant a Toyota. Gyuri és a két tűzoltó huppant egyet. Nem láttam volna, ha nem vagyok már hullá.

***

„Nem lehet látni”, mondta a telefonba.

Kis csönd jött.

„A szomszédból sem, nem az a környék. De közel van.”

Megint kis csönd.

„Néhány blokkot kell sétálni és már a Szajánánál vagyunk.”

A sötét teraszon sétált. Arcát csak a készülék kijelzője és a gyenge nappali fénye világította.

Rózsaszín törölközőben álltam a kanapé mellett. Vékony résnyire volt csak nyitva a teraszajtó.

„Nem tudom, még nem vettem meg a jegyeket, de holnap vagy hétfőn akarom.”

Még csöpögött hajamon a fürdővíz. Aprót borzongtam. Hideg lehelet sistergett be, legalább fél egy volt.

Hirtelen válasza nyitotta volna száját, a nappali felé fordult. „Én már huszonehatedikén szeretnék ott lenni, ha én meg tudom oldani, akkor te is.”

Nem látott be se a résen, se a relaxán. Vagy csak nem figyelt.

A cigarettát a szájához emelte, mélyen szívott bele. Ismertem: ideges volt. Vagy inkább görcsben. Átvette jobb kezébe a telefont. Közben szüntelen sétált. Kevésbé láttam az arcát, azt mondta szereti.

Letette a telefont, a kinti asztalra, amin délután vacsoráztunk a napernyő alatt. Hátat fordított a nappalinak. Mélyet lélegzett a cigarettába, aztán hosszan, nagyon hosszan fújta ki, ami benne volt.

Méretes pocakos sziluetdje dermesztően hozzám tartozott. Elpöckölte a csikket a hátsókert fűvére. Mikor megfordult, még ott álltam az ajtóban.

***

„Ez normális?!” rőffent fel a sztrádán.

Nem válaszoltam, igazából csak bámultam, ahogy a fák süvítenek el a kis Toyota ablakában. A fiatal pap gondolatai kavargtak a fejemben, azt hittem, garantált, hogy nem mond kézzel fogható tanácsot. Valójában nem is mondott, csak annyit, hogy az én akaratomtól függ, hogy fogom fel a beszélgetést vele. *Érdemes elbagyni a címzést.*

Mindig van megoldás, mindig van kiút, a megbocsájtás örök erény, hasonló nyáltengernyi tocsogás után valami miatt, talán a vita szaga miatt megkérdeztem.

De mégis mi van akkor, ha az a hiba egy száz évvel ezelőtti házasság.

Ott hol a megoldás, vagy a kiút?!

Nem válaszolt azonnal. Nem egy egyszerű gyónási helyzet volt már ez neki sem. Jóképű volt a pap, nem értettem, miért lett az.

Előbb pusztá vallás iránt érzett ellenszenvből kérdeztem, hogy erre hol a válasz, (majd talán azt mondja, váljatok!?). Aztán éreztem meg a kétségbeesett valós okát a kérdésemnek.

„Keresem erre a választ. Egy ideje. De én nem tudom igazán – túl macerás bármit tenni. És nem is igen akarok”, mondtam a papnak.

Gyurira néztem a kocsiiban, csöndben vezetett hazafelé, nem gondterhelt, nem unott, nem bánatos volt. Mégis mosolytalan. Egyszerűen üres. Van ilyen?

„Van, amikor hibának fogunk fel egyetlen cselekedetet csak azért, mert az volt a látványos tett”, mondta a pap

„A házasság?”

„A házasság. Holott könnyen lehet, hogy nem az az esemény volt hiba húsz évvel ezelőtt.” *Mit tud ez az ember arról, milyenek voltak ezek az évek?* Halkan lecsendesítettem magamban a cinizmust és az ellenszenvet. Választ akartam találni, és most először úgy éreztem, nem űzöm a valóságot messze magamtól, és most először úgy éreztem, esélyt adok valakinek, hogy közelebb vigyen annak megértéséhez, amit már fásultan elhessegettem mindig pár éve.

„Szerettük mi egymást, amikor Korfun nyaraltunk?”, kérdeztem Gyuritól.

Elmosódott fák és bokrok siettek a sztráda közepén mögöttem. Óvatosan pöckölte meg ez a kérdés, lassan nézett felém, apró ráncokkal szegélyezett világos szemével. Aztán megint az útra nézett, egy fekete autó előzött meg minket.

„Persze”, mondta halkán.

Én is az utat néztem magunk előtt. Nem mentünk gyorsan, olyan kellemes hétvégi nyári autózásnak tűnt.

„A szokás és szopás közt egy különbség van”, mondta még akkor a pap. „A szokás állandó, folyamatszerű, és valójában fel sem tűnik. Fel sem tűnik egy bizonyos pontig, persze. A szopás egyszeri, mindig csak időnként jön. És persze feltűnik mindig. Mindegy, melyik oldalán vagy.”

Egy hosszú percig nem tudtam hova tenni, amit hallottam. Nem tudtam megrökönyödjek-e, vagy tartsam végre emberinek és valódinak a beszélgetést. „Egyszeri hibákat követ el mindenki, sőt, bűnt is. Ezek apró múltó gyengeségek.” Rezdülés nélkül ránéztem. A sekrestyeajtó előtt álltunk akkor, amikor a keresztelőre érkezett tömeg már kifelé ment. „És ezeket többnyire mindig észre is vesszük hamar.”

„A megszokással nincs így.”

„Nincs”, mondta. „A szokás alantasabb minden bűnnél. Azért mert nem szól, hogy ott van. De ugyanúgy romlást hoz, mert a gyengeség szüli.” Egy pillanatra visszatért belém az ellenézés, a bölcselleteket mondó fiatal iránt. *Gyengeség*, gondoltam.

„Miért? Én nem érzem soha gyengének magam. Pláne nem vele.”

„Nem az ellene szóló gyengeségről beszélünk. Arról, ami akkor van ott, mikor gondterhelten jöttök haza szerda este, te már otthon vagy, kiszedted a mosogatóból a tányérokat, és szívesen nézel meg egy ostoba sorozatot, vagy intellektuálisan az esti híreket. Ő is megjön aztán, látod az ingjén, hogy sokat húzgálta a gallérját a stressztől ma is. Ha már erre figyelsz kevésbé vagy gyenge.” Nem teljesen értettem mit akar ezzel.

Megnéztem Gyuri gallérját a kocsiban ülve. Nem volt egyenes, pedig a keresztelőre kivasaltam. Fejemben tovább kavargott a pappal való beszélgetés.

„De nem az ing számít”, folytatta. „A gyengeség ott bújik meg, ahol könnyebb csöndben elmenni, aludni, mint a kanapén mellé ülni, és halkan, nem számon kérően kérdezni. Valamit.”

„Azt hiszi, nem érdeklődtem a férjem iránt?!”

„Azt hiszem, hamarabb alakult ki a kényelmes csönd a *fárasztó* beszélgetéseknél.”

„Miért vagyunk mindig csöndben?”, kérdeztem Gyuritól, valójában nem szemrehányóan. Meglepte a kérdés, éreztem a kocsi mozgásán is, ahogy vezetett.

„Miről beszéljünk?”, kérdezett vissza, érezve, hogy ez tart majd valahová.

„Nem tudom, akármiről. Biztos nem azért jöttünk össze, mert így untuk volna egymást.”

Csendes, kínos mosolyt, vagy inkább szájhúzást láttam.

„A motiváltság veszik el a kapcsolatból, ha könnyebb nem beszélni. És fokozatosan már nem is érdekel, hogy a másikat még jobban megismerd. Mert egy időben azt érzed, hogy tudsz róla mindent. Megismerted minden szokását, újdonságot nem várhatsz tőle. Hát mégis, akkor miről beszéljetelek, mi történjen köztetek, hisz tudtok már mindent egymásról. Azt hiszitek, nincs meglepetés, nincs izgalom.

És szépen lassan elkezdődik valami; valami könnyebb, amikor nem érdeklődtek. De bizony mindketten éltek tovább, mindkettőtökkel történnek dolgok, de a mindentudás illúziója meggátolja, hogy kérdezzetek. Előbb megszoktátok, hogy tudtok mindent, aztán azt kezditek megszokni, hogy nem érdeklítetek egymást, hiszen egyikőtök sem kérdez.

Szokás.

És akkor hibának érzed, hogy egyáltalán veled kezdted el leélni az életed, hiszen te nem érdekléd őt, ő nem érdekel téged! És itt már hol a motiváció? Öntudatosságból, gyengeségből – nehogy már olyan felé lépjek én, aki felém nem tesz lépést. Csak azért, mert az események, amik az ő életében voltak, nem a szemed előtt történtek, és már *nem is tudsz semmit arról, akivel elkezdted élni*; más embernek hiszed. És ilyenkor szalad ki a szánkon, hogy ’én téged nem is ismerlek!’, ’teljesen kifordultál önmagadból’, ’nem ehhez az emberhez mentem hozzá’, ’mért nem tudsz olyan lenni, mint régen?!”

Ő olyan, mint régen. Csak a gyengeségetek miatt megszűntetek összekacsintani és evezni a csónakban.”

Csendben álltam a pappal szemben. Csendben ültem a kocsiban a férjem mellett.

„Az embered nem változik. Csak olyan dolgok történnek veled, amiről nem tudsz. Akkor kezdődik, amikor kölcsönösen elhiszitek, hogy mindentudók vagytok. Onnantól sodródtok.”

„Én nem untalak”, mondta Gyuri egy kis idő után a sztrádán. Megdermedtem a mozgó kocsitól. „Csak szerelmes akartam lenni, nem tudom.”

Leizzadt a lábam, forró lett a tarkóm.

Száguldásnak éreztem, ahogy mentünk, ijedtemben a műszerfalra néztem, de csak 130 volt.

„Miért nem belém?”, kérdeztem.

„Az elmúlt valahogy. Nagyon szerettelek. De szeretettel. Testvérek lettünk.”

„Testvérek?!” Csönd volt. „Mikor?”

„Nem tudom. Évekkel ezelőtt. Sokat voltunk külön. Sok macera volt, amikor együtt voltunk, akkor is a családdal. Kávézni akartam, gondtalanul. A Chans-Ellyseé-n. Vagy mit-tudom-én, hol, csak valami olyat, amit nem tapasztaltam soha. Mindig ott voltál abban, ami a gondokat jelentette.

„Neked gond volt a család?”

„Ne forgasd ki a szavaim.” Szünetet tartott. „Csak sosem emelkedtünk fel a hétfőkből és keddekből. Miért lesz az embereknek szeretője?!” Már nem zavart, hogy ilyen nyíltan kezdtünk beszélni.

„Mert valami újat akar”, mondtam.

„De nem lehetne a régivel valami újat kitalálni? Végül is tényleg szerettük egymást.”

„Én már nem tudom.”

„Befásultunk aztán szartunk bele.”

„Nem ez a rendje! Ötven évesen nem lehet kávézgatni gondtalanul. Van egy rakás felelősséged. Gyereked, feleséged, munkád, ha épp nem baszod el!”

„De mi'csináljak, ha hiányzott valami?”

„Nőj fel! Mint egy ember, és ne álmodozzál romantikus képekben, hanem *ne* vessz össze a főnökeiddel, legyél képes jóban lenni a gyerekekkel! Én már leszartam volna, hogy nőcskéid lesznek, csak legyél biztos pont az életben!”

„Nem voltak nőcskéim, mondtam, hogy szerelem kellett.”

„Nem ez a lényeg! Irreális vagy! Tinédzserként gondolkozol!” Foltokat láttam, a kis Yaris-t egyre gyorsabbnak éreztem. „Az a kurvanagy nonszensz, hogy ilyenkor éled meg azt, amit 20 évesen kellett volna.” Nem mondott semmit, csak a görcsberándult lelkifurdalást éreztem rajta. „És egyáltalán mért nem mondtad, hogy hiányzik valami?” Dobtam neki a követ. „Nekem is csomó minden hiányzott.”

„És te mért nem mondtad?”

„Úgyse értetted volna meg, meg megsértődtél volna”

„Én?”

„Igen. Hogy' magyarázzam el, hogy nem jó valami, ha azt nem bírtad elmondani vagy megbeszélni rendesen, hogy miért rúgtak ki a minisztériumi állásodból?! Hogy' mondjam meg egy embernek, aki amúgy is a béka segge alatt van, hogy egy ideje nagyon szar a szex?”

„Szerinted mért volt szar?”

„Ja-aj, ne okokat keress, leszarom már; nem az érdekel, hogy most jó-e azzal a nővel, nem érdekel. Egyszerűen nem tudok bizalommal gondolni rád, de messze nem romantikus értelemben. Félek.”

„Mitől?”

„Attól, hogy kész roncs ez az egész, hogy már se társ, se férj nem vagy, fogalmam sincs mi fontos neked, *sőt*, igazából tudom, hogy mi nem az!”

„Ne mondd nekem, hogy én érdekeltelek téged egy kicsit is az elmúlt három évben! Szerinted csak úgy, ok nélkül éreztem jól magam mással?”

„*Engem* nem érdekeltél *te*?!”

„Igen, ha kicsit is számít, hogy mit gondolok, akkor foglalkozol azzal, hogy például lefogysz.”

„Tudod, hány embernek tetszem?! Röhejes és kicsinyes, hogy ilyenekkel jössz!” Fel se tűnt, hogy még mindig a sztrádán repesztünk. „Hányszor kérdezted meg, hogy mi van a munkahelyemen? Hányszor kérdezted meg, hogy a fiad mi akar lenni? Azt se tudtad, hogy egyáltalán mi érdeklő, utólag hallottad a nagyanyjától, hogy tűzoltó lesz, basszameg! Nem érdekelt magadon kívül semmi!”

„Rékával tudtam beszélni.” Büntudatos döfésnek szánta, de nem ütött.

„Persze, mert ő kurvára nem látott még mögéd, tudod? Fogalma nincs arról, hogy mennyire *álság* az egész, őt bírtad hülyíteni, felnéz rád, gondolom. Önző vagy; csak azt látja, hogy elé furikázol a kocsiddal, meg időnként valami öltöny van rajtad, meg étterembe vitted, mi mikor mentünk étterembe utoljára, mellesleg?, kurvára nem tudja, mekkora lufi ez az egész. Ja, amúgy jó, hogy említem, a kocsi, amit elloptak, az is gondolom a jó környékeken való új ismerőseidnek köszönhető.”

„Ezt mégis hogy...?”

„Schogy, játszod a nagymenőt, közben rohadtul semmi nincs mögötte, összevissza hazudtál, nem vagy egyenes!”

„Ne mondd ezt.”

„De mondom, egy szerencsétlen rakás szar.”

„Tudod, milyen lelkifurdalásom volt egész végig, nem akartalak bántani vele, hogy mondtam volna el?”

„Mittudomén, de legalább hamarabb kiengedtél volna ebből a rakás megszokott szarból. Azt hiszed, hogy én boldogan feküdtem le esténként? Játszottad a lelkifurdalásos nagyhalált, ahelyett, hogy azt mondtad volna, agyó.”

Egy pillanatig nézte az utat. „Nem tudtam, hogy így érzel”, mondta.

„Persze, hogy nem tudtad, mert nem beszéltünk semennyit!”

Csöndben maradtunk. Rohantak a fák, megelőztünk egy kamiont. Végignéztem, ahogy elmegyünk a hosszú utánfutója mellett, elolvastam a nagy sárga ponyva, halakat reklámozó szövegét. „Most legalább beszélünk”, mondtam röhejesen furcsán, de mosollyal a számon.

„Az biztos.”

Vezetett.

„Még egy jót se veszekedtünk. Semmi igazi veszekedésünk nem volt.”

„Azért ordibáltunk rendesen”, válaszolta.

„De nem olyanra gondolok – hanem valami túlfűtött igazi veszekedésre. Amikor *számít*, hogy min veszekedünk. Mittudomén. Mikor voltál utoljára féltékeny?”

„Nem tudom. Legyek? Kéne? Roli mondta, hogy van valami fickó a munkahelyeden.”

„Van.”

„És?”

„Semmi. Tetszett. De nem olyan. De azért jó volt vele.” Óvatosan az arcára és a kezére pillantottam a volánon. Erősebben szorította a kormányt. Elmosolyodtam. „Elégé tetszettem neki, nem is igazán tudom miért. Szerintem jókat neveltünk. Szórakoztató volt, meg olyan ismeretlenül férfias.” Megfeszült Gyuri állkapcsa.

„Jól van”, mondta.

„Kicsit emlékeztetett az első fiúmrá.” Akkor is ezt mondtam volna, ha nem lett volna igaz. „Neked mi tetszett a Rékában?” Nem válaszolt. Tényleg nem.

„És lefeküdtetek?”, kérdezte.

„Most pótolod be a féltékenységet?”

„Lehet.” Nem tette fel még egyszer a kérdést.

„Nem. Nem akartam. Nem tudtam volna.”

„Miért?”

„Csak úgy, nem tudom, nem fogok most itt csöpögni neked, hogy én mindig is szerettelek, és nem voltam képes megcsalni téged. Egyszerűen nem akartam.” Azt éreztem, hogy elhomályosul, égő gombóc lesz a torkában. De csak tippeltem. Kitétte jobbra az indexet. Lement a szélső sávba, kicsit lelassultunk. „Most mi van?”, kérdeztem.

„Nem vagyok jól”, mondta. „Lüktet a fejem.” Jobb kezét levette a kormányról és átkarolt. Azt hittem, szórakozik. Közelebb húzott magához és megcsókolta a homlokom. Furcsa volt, az első stresszes ellenkezés régen érzett csendes megnyugvásra változott.

„Keressünk egy motelt”, nyögte ki halkán.

„Te hülye vagy!”

„Nem, tényleg keressünk. Mint mikor először szórakoztunk.”

„Az jó volt. De haza kell mennünk.”

„Csaljunk egy kicsit. Úgysem vár ránk senki.”

„Jó, majd otthon inkább.”

„Ne. Kacsintsunk össze, és keressünk egy motelt.” Tetszett ez a huzavona.

„Olyan hülye vagy.” Rápaskoltam a mellkasára, kicsit ellöktem magamtól, hogy visszaüljek a helyemre. Nem engedett, visszahúzott, hogy beleszagoljon a hajamba. hosszan érezte az illatomat. *Már ez a közelség*, ez a furcsán más hangulatú közelség is több volt, mint amit éreztem valaha az elmúlt években. Szürreális volt, forró lett a fülem. Megpusztiltam a nyakát, aztán beleharapdáltam a fülcimpájába. Jobb karjával, amivel átkarolt, óvatosan lejjebb tolt blúzomat, ez meglepett. Elég nyilvánvalóan megkívánt, ahogy láttam. Finoman combja külső felére tettem a kezem, és a térde felé simítottam. Megdermesztett, ahogy megragadta a tarkómon a hajamat, és megcsókolta a számat, őrlőnek tartottam, de jólesett, rettegtem, hogy valami baj lesz, nem nézte senki az utat, és megint csak hozzám ért a másik kezével is, ez azt jelentette, egyik sincs a kormányon; ellöktem magamtól!

„Megőrültél, megölsz mindkettőnket!”, kiáltottam rá, aztán nem bírtam ki, hogy ne csókoljam meg én is újra, és kicsatoltam magam, hogy közeledhesek az öle felé, azt hiszem legalább a lábára akartam –

Mint gyufásdoboz a satuban, harmonikázott össze a Yaris egy távolsági busz tatjában.